

PETRKLÍČ

Farní společenství

Minule jsme mluvili o pastorači ve farnosti a nyní si všimneme farního společenství jako takového.

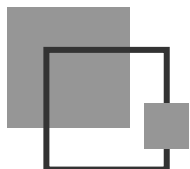
Především je třeba říci, že slovo společenství se většinou v úvahách o farnosti používá ve dvojitým významu. Jednak ve významu širokém, tak jak o farnosti mluví Kodex kanonického práva – „společenství křesťanů“ a potom ve smyslu sociologicky definovaného pojmu „malé společenství“ nebo „malá skupina“.

Tyto významy je nutné ve výkladu odlišit, i když se nerozliší terminologicky. Je to nutné proto, aby se od farnosti – když ji označíme jako společenství – neočekávalo to, co nemůže dát, nekladly se na ni požadavky, které nemůže splnit. S určitým zjednodušením můžeme totiž říci, že jedním z největších problémů mnoha současných lidí je hledání jisté intimity a pocitu bezpečí v malé skupině. Vede je k tomu buď špatně fungující nebo rozpadlá vlastní rodina, anonymita většího či velkého města nebo pocit strachu a ztracenosti v složitém a náročném světě, jenž přeje úspěšným a tvrdým, nestará se o ty, kdo nestačí tempu a všechny zahltí informacemi, které málokdo dovede třídít a využít.

Tak se na církevní společenství kladou značné nároky, zvláště tehdy, má-li člověku v podstatě nahradit rodinu. Nedorozumění potom podporují „básnická“ vyjádření typu: „Tvořme farnost jako rodinu“, „Diecéze je jedna velká rodina“ apod. Kdo totiž tato slova pochopí tak, jak znějí, bude nutně zklamán. Protože pocit bezpečí a intimity lze mít jen ve skupině, ve které existují přímé osobní vztahy každého s každým. A to jde tak mezi sedmi, výjimečně deseti až dvanácti lidmi. Je-li jich víc, nutně se tvoří (spontánně) v takovéto skupině podskupiny, což může a nemusí být tolerováno. Má-li skupina členů mnoho (stovky), zůstane řada lidí izolována stejně jako ve svém paneláku nebo ve svém sídlišti, ať se mluví o farní rodině, jak chce.

Předkládáme tři předběžné závěry:

- Řadu lidí uspokojí, najdou-li ve farnosti možnost žít v malém společenství, které se od celku neodděluje a radikálně se neuzavírá. Právě toto má řada lidí z městských farností dobře vyzkoušeno a zažito z dob totality a mýlí se, pokud považují takovýto stav za nouzový, který byl tehdy potřebný a dnes je neužitečný.
- Někteří kněží a laici budou považovat existenci malých skupin ve farnosti za rušivý prvek, základ nejednoty, prostě něco nepatřičného, co narušuje homogenitu farnosti (dodal bych: homogenitu anonymity) a bez čeho se ve svém mládí obešli.

- Dnes mnohde propagovaný model farnosti jako „společenství řady společenství“ je náročný pro toho, kdo ji vede (nesmí to být ani diktátor, ani silnými členy farnosti snadno ovladatelná slabá figura) a vyžaduje postoj tolerance a spolupráce od všech.

Tím vším jsme ovšem neřekli, co míníme výrazem farní společenství: je to funkční jednotka jak sociální tak teologická (eklesiologická).

Ve smyslu sociálním je to shromáždění lidí otevřené všem, kteří ho chtějí tvořit a budovat podle evangelia.

Teologicky farnost není spojována jen společným vyznáním víry, ale také společným sdílením víry, duchovních darů a starostí o šíření víry. Jedná se tedy o společenství svátostné, pneumatické a diakonické v širokém slova smyslu (dary jsou určeny ke službě) a misijní. Je samozřejmé, že tyto aspekty jsou v různých farnostech zastoupeny v různém vzájemném poměru.

Spásné poslání církve ve světě uskutečňuje nejen hierarchické kněžstvo na základě kněžského svěcení, nýbrž i všichni laici. Jakožto pokřtění na základě svého specifického povolání se podílejí na kněžském, prorockém a královském úřadu Kristově tou měrou, která každému z nich odpovídá. Proto pastýři musí uznat a podporovat služby, úkoly a funkce laiků. Ty mají svátostný základ ve křtu a biřmování a často také v manželství.

Je-li to užitečné nebo nutné pro dobro církve, mohou pastýři svěřit laikům podle norem univerzálního práva určité úkoly, které jsou sice spojeny s jejich pastýřským úřadem, ale nepředpokládají kněžské svěcení.

Mohli bychom dále mluvit o tom, že je povinností všech přiměřeně se starat o katechezi, podílet se na misijním poslání církve, mohli bychom uvažovat o podílu farnosti na péči o veřejné blaho, která je zejména úkolem laiků atd., ale není třeba vyjmenovat zde všechny aspekty. Spíš můžeme shrnout: farnost, která nabyla charakteru společenství, je farnost, kde se komunikuje jak uvnitř, tak se světem, a to o tématech světských i duchovních, a kde je trvalá snaha, aby každý mohl uplatnit ta svá obdarování, která život církve i život ostatní společnosti potřebuje.

Od farnosti „obstarávané“ k farnosti „starající se“

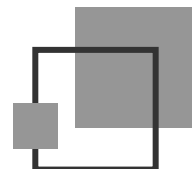
Snad aspoň někteří, možná mnozí, v církvi by si přáli, aby se farnosti nestavěly ke své vlastní historii pasivně, ale aby ji mnohem víc sami utvářely.

Nicméně se zdá, že rozhodující je dnes u nás to, co by bylo snad možno pro jednoduchost nazvat problémem sebevědomí farnosti.

Jde ale o to, zda farnost má a projevuje své sebevědomí a svou aktivitu jenom nebo zejména vůči církevním orgánům a představeným nebo spíš vůči světu, v němž žije, zda a jak se cítí být sama zodpovědná za svůj život, za svůj rozvoj, za svou budoucnost.

Ale je společenstvím lidí, různě obdarovaných Duchem Božím. Je tedy otázkou, zda si to farnost uvědomuje, zda to užívá, zda z toho žije nebo jen očekává „co bude“, jak se „oni“ postarají, nebo naopak zda farnost jako celek či farář, farní rada, někteří členové farnosti atd. usilují o větší podíl na moci či přímo o její uzurpování.

Farář pak není od toho, aby vše vymýšlel, pořádal a realizoval, ale aby zajistil dost „místa k životu“ všem, kdo ve farnosti žijí, a aby měl na mysli cíle dlouhodobější a hlubší, než jakými jsou jednotlivé právě navrhované či realizované akce.

Ať si všichni vyprošujeme od Ducha svatého, abychom dovedli využívat každý svých darů k posvěcení sebe i farnosti; ať zájem o duchovní růst ve farnosti není zastíněn našimi osobními a rodinnými zájmy.

To všem vyprošuje a přeje

váš farář

Doba postní

„Co chci zlepšit?“, „Co mám dělat?“ „Jak to mám dělat?“ „K čemu je mi to dobré?“

To jsou možná otázky, které si někteří z nás kladou na začátku postní doby. Především bychom se měli zamyslet nad vztahem k Bohu a bližním. Urovnat si vztahy a zbavovat se svých náklonností ke hříchu. O to vše se musíme snažit, prosit Boha o sílu a vytrvalost; a být trpěliví.

Očima

Odíct si televizi, video, zábavný časopis,
abychom objevili to, co přehlízíme

Ušima

Poslouchat méně rádio, mp3,
*abychom slyšeli to, co často přeslechneme
abychom dovedli pozorně naslouchat potřebám
druhých*

Ústy

Odíct si všechna nelaskavá a zbytečná slova,
abychom nezraňovali

Rukama

Nechat své ruce v klidu,
*abychom je mohli sepnout a modlit se
abychom je mohli přiložit k dílu tam, kde je to
skutečně potřeba*

Nohama

Zastavit se,
*abychom měli energii uskutečnit návštěvu, kterou
už dlouho slibujeme
abychom měli sílu přijít na Křížovou cestu*

Tělem

Nezakládat si přehnaně na zevnějšku,
*abychom dbali víc na vnitřní krásu, která vychází
z čistého srdce*

Hanka

Rozhovor

Jednou za měsíc se nedělní bohoslužba koná v Jinačovicích. Protože zde není postaven kostel, jen malá kaplička, slouží mši kuřimský pan farář v sále obecního úřadu. S uspořádáním je mnohem víc práce než s bohoslužbou na „tradičním“ místě. Na organizaci a zajištění této akce se podílí již řadu let manželé Počuchovi z Jinačovic, které jsem požádala o rozhovor. V této první části se povídalo především o Jinačovicích. V dalším čísle Petrklíče bude dokončení rozhovoru, kde na nás budou čekat poutavé příběhy z poválečného Slovenska, odkud pan Počuch pochází.

Mohli byste nám přiblížit, jak probíhají přípravy a samotná bohoslužba?

Pan farář stanoví termín, který mu vyhovuje. Rozhlásí se a pozvou se lidé. Ze stolu se udělá oltář, připraví se židle na sezení, je to normálně jako v kostele, ale bez varhan. Jeden čas udala jedna paní na domácích varhanách tón a tak se zpívalo. Dnes je nás čím dál míň, lidé se odstěhovali, umírají nebo jsou nemocní, náhrada za ně není.

Jak se přišlo na nápad konat zde mše svaté?

Každý rok na svátek Máří Magdalény pořádá Sokol hody a mše svatá se slouží před kapličkou. Kaplička není vysvěcená, patří obci. Za komunistů se o ni nikdo nestaral, první úpravu na ní provedl páter Uher v letech 1958-1959. Je pěkná, ale malá a všichni by se do ní nevešli. Modlívali se tam růžence a konají májové. S nápadem přišel páter Krpálek: navrhnul, abysme tady mívali mše častěji.

Máří Magdaléna je tedy patronkou obce?

Ano, teď vyvstala taková novinka. Obec bude slavit 450 let existence a požádala o vydání praporu a znaku. Ve znaku je právě symbol Máří Magdalény, což je v současné době velice vzácné. Začalo se už razítkovat s tímto symbolem. Je to kultivovaný přístup, že se Máří Magdaléna dostává i do oficiálních světských věcí. Letos na hody bude asi velká slavnost a vyrukuje se s novými znaky.

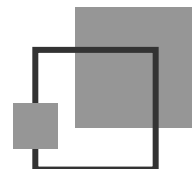
Bývalo v Jinačovicích hodně věřících?

V Jinačovicích nikdy nebývalo mnoho věřících, aspoň co já můžu posoudit od roku 1962, kdy jsem se sem přistěhoval, a začalo jich ubývat, někteří zemřeli, někteří se odstěhovali. Také to bývalo tím, že se tady zrušila škola. Zůstala jen školka, přestalo se vyučovat náboženství a přetrhaly se kontakty. Jinak tady bylo silné „hnízd“ komunistů a dost tvrdě byly potírány rodiny, které chodily do kostela, speciálně manželčina rodina si tady vytrpěla.

Mohla byste nám, prosím, o tom povyprávět?

Tatínkova maminka, moje babička, pocházela z Jinačovic, tatínek se narodil v Hostěrádkách a přišel se sem zpět. Dědinka byla malá, každý tady o každém věděl. Tatínek byl lidovec, proto byl tady brán jako kolaborant, komunističtí straníci ho pronásledovali a dokonce dostal posudek, že není schopen vychovávat děti. Ze zaměstnání dostal zase opačný posudek, jak dobře vychovává děti a vede příkladný rodinný život. On byl dělnická třída, často jezdil na montáže a živil se rukama, takže s ním nemohli smýkat. Stále mu bylo předhazované, že jeho bratr je knězem, proto žádné z jeho dětí nebude moci jít studovat. Můj bratr patřil k nejlepším žákům, nesměl jít studovat. Když končil 9. třídu ZŠ v Komíně, přijel ředitel školy na národní výbor. Závěr schůzky zněl jednoznačně, musí jít z domu na převýchovu, to je jediná možnost jak studovat. Bratr začal studovat v Táboře.

Tatínek jezdil na montáže, maminka byla dost nemocná se srdíčkem. Nebyla to náhoda, ale řízení Boží. Po několika měsících přišla maminka jednou s bratrem na odbor školství a udělalo se jí tam nevolno. Tím způsobem, že zmodrala v obličejí. Když ji

tajemník viděl, přestal na ní ihned vyzvídat podrobnosti a zeptal se bratra: „Na kterou tu průmyslovku chceš jít? Na Kotlářskou nebo na Sokolovskou?“ A tak se mohl vrátit do Brna.

Můj strýček byl premonstrátem a v 50. letech byli premonstráti těžce pronásledováni. Svého představeného měli v Nové Říši. Strýček byl farářem v Židenicích, na faře bydleli studenti. Prvně vybrali Novou Říši, tam našli hodně zbraní a dávali mu za vinu, že věděl, že chlapci utekli, a všechny spolubratry ze Zábrdovic zavřeli. I strýček šel do kriminálu, páter Bedřich Kroup šel k pětépákům.

Kdy se vrátil z vězení?

Z vězení ho propustili při velké amnestii v roce 1960 a bohužel mu nedali souhlas a do svých 65 let nesměl sloužit veřejnou mši, mohl jen zpovídat. Když se vrátil, bydlel u nás dva roky, pak se přestěhoval k sestře do Újezda u Brna. Strýček se hodně angažoval v Junáku. Jeho přání bylo mládež stmelit, učit je něčemu kultivovanému, k lásce, k práci a svému přesvědčení zůstal věrný do své smrti.

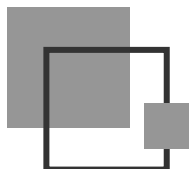
Byla jste u výslechu kvůli strýčkovi?

V roce 1964, kdy jsem už byla vdaná, mě vyslýchali. Vyzvídali, co u nás dělal. Zpětně jsem se dozvěděla, že on byl v Bohunicích a já na Lenince. Poznal, že mu otevírali dopisy a četli korespondenci. Do dopisů jsem se podepisovala jinak, než mi kdokoliv z rodiny říkal, poznal tak, že mu lžou.

Jak jste prožíval poválečná léta, pane Počuchu?

Já jsem chodil po válce na průmyslovku do Valtic, bylo nás pár, co chodilo do kostela. Velká mše svatá v krásném kostele vůbec nebyvala, ta se sloužila u Milosrdných bratří v klášteře, jim patřila i nemocnice, později bylo vše zlikvidováno. Já jsem byl ve Valticích v letech 1952-5, v té době tam mše svaté byly. Měl jsem být údajně za to vyloučen ze studií. Jednou ráno, když jsem šel do kostela, mě potkal vychovatel a ptal se kam jdu, vždyť prý nejsou vycházky. Říkal jsem, že je to ve dne a včas se vrátím, hoši mi vzali snídani. Na projednávání výsledků se mě zastala jedna paní učitelka z Bosonoh. Řekla: „Co nám na tom vadí? Podívejte se na výsledky jaké mají v učení a v chování! Tato stránka by měla být rozhodující a ne zda někdo chodí do kostela.“ Takže to byla padesátá léta.

Mohli byste zavzpomínat na vaše seznámení?

Manžel byl výpravčí na dráze a já jsem pracovala u spojů. Protože bylo Ministerstvo dopravy a spojů společné, byli jsme oba v lednu 1961 na rekreaci v Krkonoších, kde jsme se poznali. Musíš říct, že naše seznámení bylo romantické a zajímavé (*manželčinu řeč doplnil pan Počuch*). Po prvních dvou dnech lyžování, jsme šli sáňkovat. Svítlo krásně sluníčko, předtím dva dny sněžilo. Já jsem s kamarádkou přišla k opuštěné chalupě, tam jsme se potkali s manželem. Posadili jsme se na psí boudu, nebylo to moc pohodlné, ale bylo tam pěkně v závětrí a povídali jsme si od rána až do večera, mluvil jeden a druhý, kolegyně jen poslouchala a otáčela hlavou z jednoho na druhého. Zjistili jsme, že máme spoustu společných zájmů – já jsem zpívala v souboru, manžel hrál na saxofon, oba jsme hráli divadlo a společný vztah k přírodě. Po nějaké době jsme si začali psát, první rande bylo v květnu a potkávali jsme se jednou za 14 dní. Manžel se vždy ptal, kde je mše svatá, že by chtěl jít. Já jsem odpověděla: „Už jsem na mši svaté byla, ale s Vámi na ni půjdu ráda ještě jednou.“ Dlouhou dobu jsme si vykali. Pak jezdil každý týden. 21. října jsme měli svatbu, tedy od seznámení za poměrně krátkou dobu.

Pane Počuchu, dojíždění sem ze Slovenska bylo jistě náročné, ale jak reagovali na blížící se svatbu vaši rodiče?

Naši se mě doma ptali, zda se musím ženit. Já říkám, proč. Vždyť se znáte jenom chvíli. No, nemusíme, nikde není psané, že bysme museli. No, né vždyť mně rozumíš. Dcerka se nám narodila až tři roky po svatbě. Tady byly 3 generace, 3 místnosti. Domeček byl malý, tak jsme ho přestavěli a teď ho máme velký a potřebovali bychom ho naplnit.

Pokračování příště

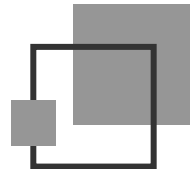
Dáša

Recenze

Myslím, že mám docela štěstí. Nedaleko mého zaměstnání se nachází knihovna. Není to jen tak leccjaká knihovna. Už sám název napoví její zaměření, jmenuje se Knihovna Biskupství brněnského. Ten, kdo rád čte beletrii by byl zde, v Kamenné ulici č. 36 v budově Kláštera Alžbětinek, kde se knihovna nachází, na špatné adrese. Nabídka knihovny uspokojí čtenáře, kteří si chtějí prohloubit náboženské vzdělání, rozšířit obzory z filozofie, pedagogiky, psychologie a dalších příbuzných oborů.

A tak, když v polední přestávce získá převahu hlad duchovní nad fyzickým, vím kam se obrátit k nasycení. A podobně jako když před obědem vybírám na internetu nabídku denního menu než zamířím do příslušné restaurace, tak si i před odchodem do knihovny na internetu (<http://www.biskupstvi.cz/knihovna>) prohlédnu a vyberu dle nabídky novinky z knihovního fondu, které vzbudí mou pozornost nebo v rejstříku vyberu dle autora či hesel knihy, které si toužím půjčit. Pak urazím pár desítek metrů a ocitám se před budovou knihovny. Zazvoním na příslušný zvonek, ohlásím se, že jsem čtenář a je mi otevřeno. Snadná orientace dle šipek mě navede do příslušné místnosti. Zde mě vždy velmi přívětivě a mile uvítá knihovník. „Co si přejete, jdete vracet nebo si budete půjčovat?“ Podávám již předem připravený soupis titulů. Zaměstnanec knihovny odchází do skladu splnit moje přání a donést knihy, které požaduji půjčit. Bude to chvíli trvat, tak si sedám na volnou židli u počítače, který mohou čtenáři využít pro brouzdání na internetu. Vedle monitoru se tyčí metrová hromada vrácených knih. Láká mě knihy prozkoumat a můj pohled uvízne na nejtencí a nejmenší z nich.

Knížka ápetkového formátu v zeleném obalu má zajímavý název: „Modlitby

marnotratných synů a dcer“. Vezmu ji do ruky, zběžně kouknu do obsahu a namátkou začnu číst. Co stránka, to jedno vyznání: „Nedokáží ovládnout své tělo“, „Není snadné být dobrou matkou“, „Pane, učiň, aby se mi chtělo chtít“, „Jsem workholik“, „Neumím čekat“, „Rozčílili mě“... atd. Co stránka, to jedno trápení. Co stránka, to hřích...

Uvědomila jsem si, že tato útlá knížka vydává důležitá svědectví. Svědectví těch, kteří jsou obdařeni správným a citlivým svědomím a dokáží rozpoznat, co je důsledkem neklidu jejich svědomí. Mají sílu a odvahu upřímně a otevřeně promluvit s Bohem o svých proviněních. Sdělují Bohu svou lítost, touhu, úctu i radost, prosby i díky.

Kniha nepatří k těm, které přečtete plynule od začátku do konce. Její předností je, že se k ní můžete kdykoliv vrátit a začít číst třeba uprostřed. Jsou tam texty, které nás čtenáře donutí k zamyšlení. Někdo nalezne stejnou chybu, která tíží jeho svědomí a zjistí, že když věří, není na nápravu nikdy sám. Jiný získá návod, jak prostými slovy se lze k Bohu modlit. Někdo si uvědomí, jakého možného pokušení je ve svém životě uchráněn a může za to Bohu děkovat. Další rozpozná, že rozhodnutí, které v životě dělá, nevede k dobru.

K ostatním vypůjčeným knihám jsem přidala i tuto knížečku. Byla mi dobrým společníkem na začátku postní doby. A pak jsem ji půjčovala i dalším. Všem se líbila, včetně našeho pana faráře otce Jiřího.

R. Guardini říká: „*Neživější forma modlitby je ta, která vzniká přímo ze srdce toho, kdo se modlí.*“ Přesvědčit se o tom, že tato věta zcela platí v knize Modlitby marnotratných synů a dcer, vám umožní následující ukázka.

Osudová chyba

Pane, celý život jsem čekala, že mi svěříš takový úkol, který by odpovídal mým schopnostem. Pořád mi připadalo, že mě podceňuješ. Mám vysokoškolské vzdělání, jsem všestranně nadaná, a ty jsi mě nechal starat se o děti, které obtížně učím oblékat se. Nevdala jsem se. Neudělala jsem žádnou kariéru, připadá mi, že jsem život promarnila... K čemu jsi mi, Pane, dal tolik hřiven a svěřil jsi mi tak zoufalou práci. Dnes stojím před tebou a stydím se. Viděla jsem krásný cyklus obrázků ze slámy. Tento obyčejný materiál se dostal do rukou umělci a ten z něj vykouzil takovou nádheru. Neobyčejně jasně jsem v tu chvíli pochopila, že kdybych se od začátku zaměřila na to, abych tu každodenní slámu svých povinností proměnila v umělecká díla, byl bys dnes na mě hrdý a já bych byla hrdá na své dílo. A já čekala na drahý materiál a nedočkala jsem se... Pane, teď chápu, proč jsi mi nedal zlato. Když jsem nedokázala využít slámu, neudělala bych ani nic ze zlata.

Edward Staniek, Modlitby marnotratných synů a dcer, Karmelitánské nakladatelství 2003

Elvíra

Pozdrav od sester trapistek

Na Nový rok jsem měla možnost navštívit sestry trapistky v Poličanech u Prahy. Stále pokračují v budování kláštera, mají hotový dům pro hosty, který však zatím slouží sestřím. Práce je čeká ještě moc a jsou vděčné za každou finanční pomoc i modlitbu.

Je možné si od nich koupit pohledy, obrázky a ikony, které vyrábějí a jejichž výtěžek používají na stavbu kláštera.

Sestra Miriam zdraví celou farnost a děkuje za finanční příspěvek uskutečněný formou prodeje pohlednic.

Hanka

Jsou věda a víra opravdu protiklady?

Na tuto otázku se snažil odpovědět ve své přednášce známý český popularizátor astronomie a vědy vůbec, Jiří Grygar. Přednáška proběhla v rámci cyklu přednášek pořádaných Moravsko-slezskou křesťanskou akademií a Masarykovou univerzitou v Brně.

Vlivem dlouholeté agresivní ateistické propagandy lidé soudí, že věda pro víru znamená úhlavního nepřítele. V průběhu dvacátého století se vzájemný vztah vědy a víry zásadně proměnil s rozvojem přírodních věd i teologického myšlení. Vědci si uvědomili, že jejich metody nikdy neposkytnou úplný obraz světa. Vědecký údiv nad důmyslnou stavbou a vývojem vesmíru je silnou podporou pro náboženskou víru o stvoření světa nevýslovně inteligentním tvůrcem.

Věda i víra mají společné racionální principy. Podíváme-li se blíže například na matematické struktury, zjistíme že základem jsou axiomy, na které použijeme principy matematické logiky. Pozoruhodné je, že axiomy musejí vycházet z něčeho, co není tak úplně racionální. Axiomy jsou tvrzení, která nejsou dokazována, předpokládá se, že platí. V teologii na úrovni matematických axiomů nacházíme teologická dogmata. Jsou to opět tvrzení, která nemůžeme v rámci dané struktury dokázat. Dále je to úplně stejné, opět se používá principů matematické logiky pro vytvoření náboženské struktury.

Je důležité si také uvědomit, že Bible neříká jak nebesa fungují, kvůli univerzalitě a nadčasovosti používá podobenství.

Ve starověku byla personální jednota mezi lidmi kteří se zabývali teologií a vědou. Bylo to dáno omezenými znalostmi o světě.

Velký rozvoj formálního myšlení přinesl lidstvu středověk, v povědomí lidí temný, temný opravdu? Středověká scholastika přinesla základy formálního vědeckého myšlení, které dnes považujeme za samozřejmé a je typickým projevem racionálního způsobu myšlení. Asi nejpopulárnější je princip Ockhamovy břitvy: „*Je zbytečné činit s větším počtem jsoucen, co je možno činit s menším počtem.*“ Jevy se nemají zmnožovat, pokud to není nevyhnutelné. Tento postup se v moderní přírodovědě velmi často vyskytuje. Zejména v rozlišování mezi vědou a pavědou. Když se například jevy UFO vysvětlují existencí mimozemských civilizací.

Počátkem novověku došlo ke krizi mezi přírodovědeckým a teologickým způsobem nazírání na svět. Krize formálně vyvrcholila ve známém procesu s Galileim. Galilei byl ústy papeže Jana Pavla II. rehabilitován. Uplynulo sice více než 350 let, ale je důležité, že se ukázalo, že rozpor mezi racionálním způsobem zkoumání ve vědě a zdánlivě iracionálním způsobem v teologii dnes není vůbec oprávněný. K významným postavám novověku patřili kromě Galileiho také Koperník, Kepler, Newton, Bradley, Bessel.

Materialismus s sebou přináší názor, že je možné spočítat vývoj vesmíru – Pierre Laplace. Čili to co se stane v budoucnosti je předem přesně spočítatelné. Jak se ukázalo později, tento princip nelze využít například při předpovědi počasí, které je nestabilní vůči malým změnám a dlouhodobé předpovědi počasí nejsou z tohoto důvodu vůbec možné.

Revoluci ve fyzice způsobil Albert Einstein se svou teorií relativity pro makrosvět a kvantovou mechanikou pro mikrosvět. Sám Einstein prohlásil, že věda je bez náboženství chromá a náboženství je bez vědy slepé. Dále přišel George Gamow s teorií velkého třesku, jež je mnohými filozofy téměř považována za konečný důkaz Božího stvoření světa.

Ve dvacátém století se uskutečnily lety do vesmíru. V roce 1961 sovětský kosmonaut Jurij Gagarin řekl, že během letu do vesmíru Boha neviděl. V roce 1968 byla

posádka Apolla 8, které obletělo Měsíc, fascinována kosmickým prostorem a citovali Evangelium o zrození Ježíše. Z Jamese Irwina, člena posádky Apolla 15, které přistálo na Měsíci, se stal baptistický kazatel. Eugene Cernan, člen posádky Apolla 17 řekl: „Bůh je skvělý inženýr.“

Moderní fyzika je neporovnatelně pokornější než fyzika století předešlých, právě proto, že ví neporovnatelně více a v tom je její hlavní síla. Podle Blaise Pascala se „Ostrov poznání zvětšuje, leč i délka pobřeží.“ Teilhard de Chardin definoval naše směřování v poznání světa k bodu Omega, který je v nedohlednu, tak jako protnutí dvou vedle sebe jdoucích kolejnic. Jiří Grygar říká, že je jeho povinností využívat daru rozumu ve smyslu přínosu pro lidstvo, ale i pro radost z poznání. Víra v Boha je tak hybnou silou jeho snažení, kdyby tuto víru neměl, patrně by si hledal snadnější způsob existence.

Jana

Kulturně duchovní dění

Postní duchovní obnova pro ženy a dívky

Unie katolických žen, pobočka Brno pořádá postní duchovní obnovu, a to v sobotu 8. března 2008 od 8:30 hodin na faře u chrámu sv. Augustina v Brně - Masarykově čtvrti (konečná tramvaje č. 4).

Patronát nad duchovní obnovou převzal a povede ji brněnský děkan a kanovník Královské stoliční kapituly sv. Petra a Pavla Václav Slouk.

Během duchovní obnovy budou kromě promluvy také rozjímání, modlitba růžence a možnost přistoupení ke svátosti smíření. Obnova bude zakončena mší svatou cca v 11:30 hodin. Drobné pohoštění bude zajištěno.

Diecézní setkání mládeže s otcem biskupem Vojtěchem Cikrlem

se koná 15. března 2008 v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně. Od 8:00 bude v katedrále promítán film z loňského setkání. Oficiální začátek bude v 8:45.

Co nás čeká: katecheze otce biskupa, mše svatá, dopolední přednášky – duchovní život, svědectví svatých, křesťan a podnikatel, a mnoho dalších...

Bližší podrobnosti na www.brno.signaly.cz.

Betlémské světlo

Dne 23. 12. 2007 se uskutečnilo roznášení Betlémského světla v Kuřimi. Betlémské světlo, které doputovalo z Betléma letadlem do Vídně a potom vlakem až k nám, donesli Kuřimští skauti do kostela sv. Máří Magdalény na mši v 8:00. Světlo bylo přineseno zároveň s dary při mši a po skončení mše bylo k dispozici v kostele pro ty, kteří si ho chtěli odpálit a odnést domů. Ti, kteří nebyli na mši nebo neměli možnost si přinést lucerničku, si mohli předem zapsat adresu na lísteček a odevzdat do krabičky v kostele a nebo ve Studiu bydlení. Na tyto adresy skauti roznесли Betlémské světlo po skončení mše.

Betlémské světlo rozdávali lidem také večer po skončení Živého betléma u Domu dětí.

Tradice rozdávání světla se v Kuřimi opakuje již několikátým rokem a my doufáme, že i Vám budeme příští rok moci udělat radost a donést Vám Betlémské světlo nejen domů, ale také do Vašich srdcí.

skautka Lucie 14 let

Pořad obřadů svatého týdne

POŘAD VELIKONOČNÍCH BOHOSLUŽEB 2008			KUŘIM	MORAVSKÉ KNÍNICE
Květná neděle Pašije o utrpení Páně	Neděle	16. 3. 2007	8:00 11:00	11:00
Zelený čtvrtek	Čtvrtek	20. 3. 2007	18:00	-
Velký pátek	Pátek	21. 3. 2007	18:00	-
Velikonoční vigilie Slavnost zmrtnýchvstání	Sobota	22. 3. 2007	20:00	-
Hod Boží velikonoční	Neděle	23. 3. 2007	8:00 11:00	11:00
Velikonoční pondělí	Pondělí	24. 3. 2007	8:00 11:00	11:00

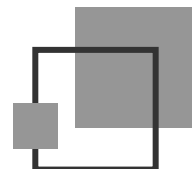
Příležitost ke svátosti smíření je vždy před i po mši svaté. Je možná i telefonická domluva na tel. čísle 541 230 183.

Pomozte králům v nouzi

„Celostátní Tříkrálová sbírka probíhá již několik let první dva lednové týdny. Pravidelně se účastní i město Kuřim. Sběrka má daná pravidla. Skupinku tvoří zpravidla tři koledníci – děti, převlečené za mudrce z východu a jeden dospělý – doprovod vybavený oficiálním průkazem koledníka. Skupinka koledníků navštívuje dům od domu, přináší lidem radostnou zvěst vánočních svátků, obdarovává je drobnou pozorností. Současně koledníci prosí o finanční příspěvek do úředně zapečetěné válcovité kasičky, opatřené charitním logem.“

Asi zhruba takovou povědomost jsem měla o Tříkrálové sbírce do začátku letošního roku. Začalo to nevinně. V Kuřimi jsem se nabídla, že jsem ochotna pomoci s propagací či organizací této sbírky pořádané každoročně Charitou. A tak jsem se pokusila oslovit vedení základních škol, dodat plakátky kam se dalo. A pak se přišla podívat jeden páteční večer do kostela, kde se sešli aktivní zájemci, odhodlaní vzít na sebe úkol Třech králů.

Rozhlédla jsem se a všimla si, že se sešlo hodně skupinek dětí, ale už méně bylo obětavců z řad dospělých... Vtom ke mně přiběhla Lucka Šiprová a oslovila mě: „Jééé, budeš s námi chodit?“ A než jsem se stačila nějak tak rozmyslet a zhodnotit, zda mám v sobotu volno, už jsem měla v ruce čepici se slovy: „Budeš třetí král, nebudeš černý, toho si už letos vylosovala sestra.“ A pak jsem obdržela pokladničku a registraci... Když jsem se rozhlédla po ostatních, jen jsem žasla, jak bylo poznat, že děti Tříkrálovou sbírku neabsolvují poprvé. Samy už věděly a taky si zajistily, aby jejich skupinka měla vše potřebné. Pavlovi Juračkovi, hlavnímu organizátorovi sbírky, ukazovaly v mapě, kterou část Kuřimi chtějí „chodit“. Z konsternace mě vyrušila Lucka. „Kolik vezmeme těch cukrů (malé cukříky s logem Tříkrálové sbírky) a kalendáříků a letáků?“ Ale hned si odpověděla, že ví kolik a chystala propagační materiál do igelitky. Potom mi ukázala mapu, co máme přiděleno za rajón se slovy: „To bude v pohodě, už tam chodíme několik let, lidé nás znají a dokonce máme o nějaké baráky míň než minule.“ Přikývla jsem a od této chvíle jsem měla jasno, že mám přidělenou roli – až třetího krále s oficiálním průkazem. Bohudíky

jsem se s touto rolí nemusela smířovat, uvítala jsem ji, neb na rozdíl od zbývajících dvou králů, kteří putovali Kuřimi už několik let, pro mě to byla premiéra. Měla jsem pouze jeden návrh: „Budeme chodit už od půl deváté, abychom dříve skončily“; ten byl mlčky přijat. Ale hned druhý den jsem se přesvědčila, že to byla hloupost začátečníka. První hodinu jsme dokonale nahradily budíček. Přesto byli lidé většinou vstřícní, přišli otevřít i z postele a poslechli si pěkně nacvičenou tříkrálovou koledu o mnoha slokách (já ji dostala vytištěnou na papíře, abych se to během chození naučila...). Poté vždy Lucka oznámila, na jaký účel půjdou finance ze sbírky a nabídla plakátky a drobné předměty. Říkala jsem si, že nás to chození přestane bavit tak po dvou, třech hodinách. Ale mýlila jsem se. Netušila jsem, čím vším lze takovou tříkrálovou sbírku zpestřit. Například Tři králové měli přesně rozdělené zvonění. Dokonce mi také někdy dovolili zazvonit. Rozdělovali si různě sloky koledy. Věděli přesně, kde mají jakého pejska, kde mají miminko... Také ve dveřích bytů potkávali spolužáky, kamarádky ze skautu atd. Oceňovala jsem, že pozorně a trpělivě vždy vyslechli staré lidi. Ti vzpomínali často na svoje mládí, jak tříkrálové koledování bylo dávným zvykem, kdy obcházel domácnosti, aby získali koledu – jablíčka, ořechy atd. Mně osobně se nejvíce líbil přístup několika rodin s malými dětmi. Když jsme zazvonili, rodiče otevřeli, zavolali své děti a všichni společně se zaposlouchali do koledy.

Na závěr koledování jsem se stala již pouze dospělým doprovodem, protože se k nám přidala jako třetí král nejmladší ze sester Šiprových. Jelikož po osmi hodinách koledování holky nejevily známky únavy, navrhla jsem, že zajdeme do penzionu. Neměly jsme to v popisu práce, nešlo o to vybrat od stařečků finanční příspěvky, ale navštívit je a zazpívat jim a obnovit v nich vzpomínku na to, když sami chodili s koledou. Ten den měla službu v penzionu velmi příjemná ošetřovatelka. Provedla nás všemi devíti patry, včetně prohlídky balkónů nejvyššího patra penzionu, kde jsme se pokochaly pohledem na osvětlené město. Návštěva penzionu byla úžasným zážitkem, obyvatelé vycházeli na chodbu, překvapení na jejich tváři se vystřídal úsměv a radost.

Jak už jsem uvedla, Tříkrálovou sbírku jsem absolvovala poprvé. Nevěděla jsem do čeho jdu, ale nelituji a příště se určitě opět zúčastním.

Mrzí mě, že letos se v Kuřimi nepřihlásil, stejně jako v předchozích letech, potřebný počet koledníků a především dospělého doprovodu. Takže je mnoho našich spoluobčanů, kteří si právem postesknou: „K nám Tři králové nepřišli.“ Česká katolická charita pořádá sbírku pod heslem: „Pomozte lidem v nouzi.“ Já jsem slogan upravila a v názvu tohoto článku naleznete výzvu pro vás všechny na příští Tříkrálovou sbírku 2009 v Kuřimi.

Na závěr bych chtěla poděkovat všem dětem i dospělým, kteří se zapojili a obětovali čas a pohodlí. A myslím, že nejvíce poděkování si zaslouží organizátoři, a zejména Pavel Juračka, který má již několik let Tříkrálovou sbírku pod palcem. A tak když se mu nepodaří zajistit dospělý doprovod, obětuje se sám. Pokud jsem dobře počítala, letos byl doprovodem u šesti kasiček.

jeden ze Tří králů, Elvíra

Nedělní katecheze

Od září loňského roku se vždy moc těšíme na nedělní bohoslužbu. Pro upřesnění, na nedělní bohoslužbu o jedenácté. A proč od září? Mnozí farníci zaznamenali, a především rodiče a děti, že od září začaly katecheze pro děti.

My dvě, Jana a Hanka, se na tyto katecheze nejen těšíme, jak už je uvedeno výše; hlavně se snažíme nejmenším kuřimským farníkům přiblížit a vyložit nedělní evangelium.

Druhou neděli postní jsme se s dětmi setkaly na katechezích již po dvacáté, a tak chceme tímto článkem trochu přiblížit tato nedělní setkávání.

Máme velkou radost, že každou neděli je oratoř kostela plná dětí. A že jich není zanedbatelný počet! Vždycky se nás sejde kolem dvaceti, někdy to bývá i dvojnásobek.

Usilujeme o to, aby katecheze byla každou neděli. Zatím se to daří zvládnout. A tak je pro nás každé kulaté výročí katechezí malým svátkem. Když se loni konala desátá katecheze, uspořádaly jsme v kostele po mši svaté malé setkání dětí a rodičů. Rodiče se mohli přesvědčit, co jejich děti znají. A děti získaly malé ocenění za to, že se pravidelně zúčastňují katechezí. Tenkrát nás moc potěšil zájem a účast rodičů.

Především bychom chtěly poděkovat všem farníkům za shovívavost k aktivní přítomnosti dětí na velké nedělní mši. Ne zrovna nejtišší odchody a příchody dětí, organizace nesení darů, to vše může rušit slavení bohoslužby. Také děkujeme všem rodičům, kteří pravidelně vodí své děti na mši a ty se pak účastní katecheze. Jsme vděčni všem rodičům a starším dětem, kteří nám na katechezích pomáhají. Např. vezmou ty nejmenší za ruku po schodech, pohlídají děti venku, aby se nerozbíhaly na všechny strany... Jsou to maličkosti, ale velmi pomáhají zdárné organizaci katechezí.

A nakonec naše prosby a přání k rodičům: Pokud chcete, aby se Vaše dítě zúčastnilo katecheze a nemáte jistotu, že by to zvládlo samo bez Vás, neváhejte a přijďte s ním i Vy.

Prosíme, kdo z maminek či tatínek by chtěl občas katecheze s naší pomocí nebo sám vést, přihlaste se, uvítáme to.

Naším přáním je, aby dětské katecheze se staly jednou z příležitostí aktivního zapojení rodičů ve farnosti.

katechetky Elvíra (Jana) a Hanka

